

højeste Punkt, hvorfra man havde Udsigt over en Tiendedel af Jylland.

»Første Mand paa Toppen!« raabte Frøken Gerda og suste opad Skrænten, øjeblikkelig fulgt af Søsteren, der i Farten fik sin Hat blæst af Hovedet, saa der blev en vild Jagt efter den henad Bakkeskrænten.

Inger fulgte dem ikke; og Per, der erindrede at have hørt Hofjægermesterinden advare hende mod at løbe, fraraadede hende det ogsaa i meget bestemte Ord.

»Husk paa, at De nylig har været syg, Frøken! Jeg veed, at De ikke maa overanstrenges Dem.«

Ved denne nænsomme Omhu for hendes Person erobrede Per uden at vide det et nyt — og ikke helt ringe — Stykke af Ingers Hjerte. Hun var endnu saa meget Reconvalescent, at det var hende en Tilfredsstillelse at blive gjort svagere, end hun virkelig var. Men nu erklærede hun pludselig, endda med et lille Nakkekast, at hun netop vilde derop; og da Per foreslog, at hun i det mindste burde støtte sig til hans Arm, vilde hun ikke høre Tale derom. Hun fejlede ikke det ringeste, sagde hun. Der var ikke noget at ængstes for.

Per holdt sig alligevel tæt foran hende under Opstigningen for at kunne gribe til, dersom hun skulde snuble. Paa et Sted, hvor der var særlig stejlt, tog hun da ogsaa efter nogen Betænkning mod